

U SVETU ATLANTIDE

A. G. RIDL

Preveo Vladan Stojanović

izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2016.

Ovaj roman je plod mašte, izuzev delova koji to nisu.

Mojim roditeljima, koji su mi govorili da nikad ne odustajem

UVOD

OPSERVATORIJA U ARESIBU ARESIBO, PORTORIKO

Doktorka Meri Koldvel je svaku sekundu u proteklih četrdeset osam sati posvetila proučavanju signala primljenog moćnim radio-teleskopom. Iscrpljena i ustreptala, naučnica je bila potpuno sigurna da je organizovani signal neupitni znak inteligentnog života.

Istraživač Džon Bišop je iza njenih leđa nasuo još jedno piće. Iscrpeo je zalihe viskija, burbona i ruma, koje su nagomilale uglavnom mrtve kolege astronomi. Sipao je kajsijevaču. Pio je čistu, zato što nije imao s čim da je pomeša. Trgao se kad je potegao prvi gutljaj.

Bilo je devet ujutru. Gađenje prema piću držaće ga još dvadesetak minuta, do treće čaše.

„To je samo plod tvoje uobrazilje, Mer“, rekao je kad je spustio praznu čašu. Punio ju je s najvećom pažnjom.

Mrzela je kad ju je zvao Mer. Niko je nije tako zvao. To je bilo ime za kobilu. A opet, nikog drugog nije bilo u blizini. Pronašli su neki modus vivendi.

Zabarikadirali su se u opservatoriji posle izbijanja zaraze, dok je smrt kosila desetine hiljada ljudi u Portoriku. Džon je odmah počeo da joj se udvara. Odbila ga je. Drugi pokušaj je usledio dva dana kasnije. Nasrtaji su postali deo svakodnevice. Postajali su sve agresivniji.

Smirio se posle zdravog udarca kolenom u jaja. Tad se usredsredio na alkohol i gnusne komentare.

Ustala je i prišla prozoru, s pogledom na portorikanska brda pokrivena raskošnim zelenilom. Satelitska antena ukopana na brdovitom platou bila je jedini trag civilizacije. Gledala je pravo u nebo. Radio-teleskop u Aresibu bio je najveća sprava takve vrste na svetu, veliko tehnološko postignuće. To čudo nauke, vrhunac ljudskog umeća, umetnuto je u primitivni pejzaž, simbol prošlosti čovečanstva. Končno je poslužilo svojoj svrsi. Kontakt s vanzemaljskom civilizacijom je uspostavljen.

„Ne uobražavam“, rekla je.

„Kako možeš da budeš sigurna?“

„Poruka sadrži našu adresu.“

Džon je prestao da pijucka i podigao glavu. „Trebalo bi da se čistimo odavde, Mer. Vрати se u civilizaciju, među ljude. To ti je...“

„Mogu da dokažem da sam u pravu.“ Prišla je kompjuteru da bi proverila koliko je odmakao u analizi signala. Spustila je prste na tastaturu i prizvala signal. „Postoje dva niza. Priznajem da ne znam šta drugi predstavlja. Previše je složen. Prvi niz je sastavljen od jednostavnih ponavljanja. Uključeno-isključeno. 0-1. Binarni brojevi.“

„Bitovi.“

„Upravo tako. Postoji i treća šifra – završna. Pojavljuje se posle svakih osam bajtova.“

„Osam bitova – jedan bajt.“ Sklonio je bocu.

„To je šifra.“

„Kakva?“

„Još ne znam.“ Prišla je kompjuteru i proverila kako se odvija. „Analiza će biti završena za manje od sata.“

„Signal bi mogao biti i slučajan.“

„Nije. Prvi dešifrovani deo počinje adresom.“

Nasmejavao se i mašio pića. „Na trenutak sam ti poverovao, Mer.“

„Šta bi prvo naveo u poruci upućenoj drugoj planeti? Njenu adresu.“

Džon je klimnuo glavom dok je punio čašu kajsijevačom. „Uh, uh. Ma stavio bih poštanski broj.“

„Prvi bajtovi sadrže dva broja: 27.624 i 0,00001496.“

Prestao je da puni čašu.

„Razmisli o tome“, rekla je. „Šta je jedina konstanta koja važi u čitavoj vasesljeni?“

„Gravitacija?“

„Gravitacija je konstanta, ali njena merenja zavise od zakrivljenosti prostor-vremena i od razdaljine između nebeskih tela. Potreban ti je zajednički imenilac, nešto poznato svakoj civilizaciji na svakoj planeti, bez obzira na njenu masu ili položaj u vasesljeni.“

Džon se zbunjeno osvrtao oko sebe.

„To je brzina svetlosti. Ona je univerzalna konstanta. Nikad se ne menja, gde god da si.“

„Tako je...“

„Prvi broj je 27.624. To je udaljenost Zemlje od središta naše galaksije izražena u svetlosnim godinama.“

„Ta razdaljina mogla bi se odnositi na desetine planeta...“

„Drugi broj je 0,00001496, a to je razdaljina od Zemlje do Sunca, takođe izražena svetlosnim godinama.“

Dugo je zurio ispred sebe. Gurnuo je bocu i polupunu čašu van vidokruga. Progovorio je: „Ovo je naša karta.“

Nabrala je obrve.

Zadovoljno se zavalio u stolicu. „Prodaćemo je.“

„Šta ćemo dobiti? Šoping-centri su odavno zatvoreni.“

„Pa, uveren sam da sistem trampe još postoji. Tražićemo zaštitu, pristojnu hranu i šta god nam padne na pamet.“

„Ovo je najveće otkriće u istoriji čovečanstva. Nećemo ga prodavati.“

„Do najvećeg otkrića u istoriji čovečanstva došlo je u trenutku najveće bede i očaja. Ovaj signal daje nadu. Privući će opštu pažnju. Glupa si ako to ne uviđaš, Mer.“

„Povukla si se u opservatoriju posle izbijanja zaraze zato što si htela da do poslednjeg časa radiš ono što voliš. Ja sam došao ovamo zbog najvećih zaliha pića u okolini i zato što sam znao da ću te ovde

zateći. Da, zacopan sam u tebe još otkad si sletela u San Huan.“ Digao je ruke pre no što je stigla išta da kaže. „Nisam hteo da ti izjavljujem ljubav, već da ti poručim da je svet kakav si poznavala mrtav. Ljudi su očajni. Rukovode se isključivo ličnim interesom. Istina je da sam željan seksa i alkohola, ali znaj da je onima koje ćeš zvati stalo samo do opstanka na vlasti. Ponudićeš im nadu, sredstvo za ostvarenje ambicije. Nećeš im više biti potrebna kad je isporučiš. Ovo nije svet kakav si poznavala. Oglodaće te do kosti i ispljunuti, Mer.“

„Nećemo prodavati ovo otkriće.“

„Ne budali. Ovaj svet uništava idealiste.“

Kompjuter iza nje oglasio se piskom. Analiza signala je završena.

Nije stigla da pogleda rezultate zbog buke iz hodnika ispred kancelarije. Da li neko lupa na vrata? Razmenili su zabrinute poglede. Čekali su.

Lupa je bivala sve glasnija. Čuli su kako se staklo razbija i pada po podu.

I oprezne korake.

Džon ju je uhvatio za ruku kad je krenula ka vratima kancelarije.

„Ostani ovde“, prošaptao je.

Podigao je bejzbol palicu, koju je doneo još kad je izbila zaraza.

„Zaključaj vrata. Na ostrvu više nema hrane, ako su upali ovamo...“

Posegnula je za telefonom. Znala je koga da pozove. Ruke su joj drhtale dok je zvala jedinu osobu koja je mogla da ih spase: bivšeg supruga.

Prvi deo

USPON I PAD

ALFA MODUL

400 M ISPOD NIVOVA MORA

KRAJ SEVERNE OBALE MAROKA

Dejvidu Vejlu je dosadilo da šparta spavaćom sobicom, misleći da li će se i kada Kejt vratiti. Posmatrao je krvavi jastuk. Ono što je pre deset dana počelo kao nekoliko kapljica krvi, pretvorilo se u reku koja je potekla s jastuka i stigla do polovine kreveta.

„Ništa mi ne fali“, rekla bi svakog jutra.

„Gde ideš svakog dana?“

„Potrebno mi je nešto vremena i prostora za sebe, to je sve.“

„Vremena i prostora za šta?“

„Da bih se oporavila.“

Nije se oporavljala. Svakoga dana je izgledala sve gore, a svaka noć je donosila više žestokih noćnih mora, preznojavanja i krvarenja iz nosa. Dejvid ju je grlio i bio više nego strpljiv, iako je strepeo da nevolje neće prestati. Čekao je. Nadao se da će žena koja mu je spasla život, koju je spasio pre dve nedelje, uspeti da pronade rešenje i da se izvuče. Kopnela je iz dana u dan. Kasnila je. Nikad nije ovoliko kasnila.

Pogledao je na sat. Trebalo je da se vrati pre tri sata.

Mogla je biti bilo gde na ogromnom atlantičanskom brodu, površine sto pedeset pet kvadratnih kilometara, sahranjenom ispod planinske obale severnog Maroka, preko puta Gibraltara.

Poslednjih četrnaest dana je, u njenom odsustvu, učio kako da upravlja brodskim sistemima. Još nije u potpunosti ovladao tim

umećem. Uključila je govorna uputstva, koja su mu pomagala da usvoji složenije procedure.

„Alfa, koja je lokacija doktorke Vorner?“, pitao je.

Bezlični, kompjuterski glas Alfa modula ispunio je prostorijicu. „Taj podatak vam je nedostupan.“

„Zašto?“

„Zato što niste punopravni član istraživačkog tima.“

Ni atlantiđanski kompjuterski sistemi nisu bili imuni na navođenje očiglednih činjenica. Seo je na postelju, pored krvave mrlje. *Šta je u ovom trenutku najvažnije? Moram da saznam da li je dobro.* Nešto mu je palo na pamet.

„Alfa, možeš li mi pokazati očitavanja doktorke Vorner?“

Zid preko puta krevetića je oživeo. Dejvid je brzo čitao brojeve i grafikone – onoliko koliko je mogao razumeti.

Krvni pritisak: 92/47

Puls: 31

Povređena je. Ili još gore – umire. Šta joj se dešava?

„Alfa, zašto su očitavanja doktorke Vorner tako abnormalna?“

„Taj podatak vam je ne...“

„Nedostupan.“ Šutnuo je stolicu, koja je udarila o sto.

„Imate li još koje pitanje?“, pitao je Alfa.

„Ne zna im se broj.“

Prišao je dvostrukim vratima. Uz šištanje su se otvorila pred njim. Setio se da nije poneo pištolj. Vratio se po oružje. Zlu ne trebalo.

Dejvid je posle desetominutne šetnje slabo osvetljenim hodnicima čuo da se neko kreće u mraku. Stao je i čekao. Nadao se da će mu se oči prilagoditi oskudnom osvetljenju sa sitnih svetiljki na podu i tavanici. Možda Atlantiđani bolje vide u mraku, ili se brod – tačnije deo u kom boravi – trudi da uštedi što više energije. Tuđinski brod je, bez obzira na razlog, u polumraku izgledao još misterioznije.

Neko je istupio iz senke.

To je bio Milo.

Dejvid nije očekivao da će sresti tibetanskog momčića ovako duboko u unutrašnjosti broda. Milo je bio jedina osoba koja im je pravila društvo na ovom neobičnom mestu. Provodio je najveći deo vremena na površini. Spavao je napolju, pored okna koje je vodilo od planinskog vrha na kom su Berberi ostavljali hranu za njih. Voleo je da spava pod zvezdama i da ustaje odmah posle izlaska sunca. Kad bi ga Dejvid zvao da im se pridruži na večeri, često ga je zaticao kako sedi na prekrštenim nogama i meditira. Momak je poslednja dva meseca bio njihov moralni oslonac. Dejvid je uprkos oskudnom svetlu video da je mladić veoma zabrinut.

„Nisam je video“, rekao je.

„Nazovi me preko brodskog razglasa ako naiđeš na nju.“ Dejvid je nastavio obilazak broda još bržim korakom.

Milo je zaostajao za njim, iako se svojski trudio da ga sustigne. Izgledao je patuljasto pored dva metra visokog Dejvida. Bio je tridesetak centimetara niži. Neupućeni posmatrač mogao bi da zaključi da džin i njegov mladi pomoćnik lutaju mračnim lavirintom.

„Neće biti potrebe za tim“, reče zadihani Milo.

Dejvid se osvrnuo ka mladiću.

„Praviću ti društvo.“

„Trebalo bi da se vratiš na planinu.“

„Znaš da ne mogu“, reče Milo.

„Naljutiće se.“

„Baš me briga. Važno je da bude živa i zdrava.“

Delim taj stav, pomislio je Dejvid. Ćutke su koračali hodnicima. Nisu čuli ništa izuzev ritmičkog bata Dejvidovih čizama po metalnom podu i Milovih znatno tiših koraka.

Dejvid se zaustavio ispred velikih dvokrilnih vrata. Aktivirao je komandnu ploču. Na ekranu je pisalo:

Pomoćna medicinska stanica broj 12

To je bila jedina medicinska stanica u ovom delu broda. Pretpostavljao je da je Kejt svakog dana posećuje.

Zario je šaku u oblačić zelene svetlosti iznad ploče. Radio je prstima. Vrata su se posle nekoliko sekundi otvorila.

Brzo je obišao odaju.

U središtu prostorije bila su četiri medicinska stola. Hologramski ekran je prekrivao čitav zid. Da li je već otišla?

„Alfa, možeš li mi reći kad je medicinska stanica poslednji put korišćena?“

„Ova stanica je po vremenu misije poslednji put korišćena 9.12.38.28, po standardnom vremenu 12.39.12.47.29...“

Zavrteo je glavom. „Pre koliko lokalnih dana?“

„Pre devet miliona, sto hiljade dvadeset osam hiljada...“

„Dobro, razumem. Da li postoji još neka medicinska stanica u ovom delu broda?“

„Odgovor je negativan.“

Gde bi mogla da bude? Možda postoji još neki način da je pronade.

„Alfa, možeš li da mi pokažeš koji delovi broda u ovom času koriste najviše energije?“

Zid se osvetlio. Na njemu se pojavio hologramski model broda. Tri dela su svetlela snažnije od ostalih: Rez 1701-D, Pomoćna medicinska stanica broj 12 i Laboratoriju za adaptivna istraživanja broj 47.

„Alfa, šta je Laboratorija za adaptivna istraživanja 47?“

„Laboratorija za adaptivna istraživanja opremljena je za izvođenje bioloških i drugih eksperimenata.“

„Kakav eksperiment se sada izvodi u njoj?“ Nestrpljivo je čekao odgovor.

„Taj podatak je nedostupan...“

„Nedostupan je“, promrmljao je Dejvid. „Dobro...“

Milo mu je dodao proteinsku tablu. „Za šetnju.“

Izašao je u hodnik praćen Milom. Pocepao je omot i odgrizao veliki komad smeđe table. Čutke je žvakao. Tako je lakše podnosio ozlojeđenost i nemoć. Naglo se zaustavio nasred hodnika. Milo je otpozadi naleteo na njega.

Čučnuo je da bi pogledao našto na podu.

„Šta je to?“, pitao je Milo.

„Krv.“

Ubrzao je hod. Kapljice krvi bile su sve češće. Prerastale su u sve duže pruge.

Stigao je do dvostrukih vrata Laboratorije za adaptivna istraživanja broj 47. Zaronio je prstima u zeleno svetlo na zidnoj ploči. Šest puta je naložio otvaranje. Na ekranu bi se svaki put pojavila ista poruka:

Pristup nije dozvoljen

„Alfa! Zašto ne mogu da otvorim ova vrata?“

„Pristup vam nije dozvoljen...“

„Kako da uđem?“

„Ne možete“, Alfin glas je odlučno odjeknuo hodnikom.

Dejvid i Milo su zastali.

Dejvid je tiho prozborio. „Alfa, pokaži mi očitavanja doktorke Vorner.“

Na ekranu su se pojavili brojevi i grafikoni.

Krvni pritisak: 87/43

Puls: 30

Milo je pogledao Dejvida.

„Stanje joj se pogoršava“, objasnio mu je Dejvid.

„Šta ćemo sad?“

„Čekaćemo.“

Milo je seo na prekrštene noge i sklopio oči. Dejvid je znao da mlađić traga za unutrašnjim mirom. Poželeo je da uradi isto, da isprazni um. Strah mu je mutio razum. Očajnički je želeo da se vrata laboratorije uz šištanje otvore pred njim, ali užasavao se onog što bi iza njih mogao zateći, onog što joj se tamo dešava, eksperimenta koji izvodi, onog što čini samoj sebi.

Dejvid je skoro zaspao kad se oglasio znak za uzbunu. Alfin glas je zagrmeo tesnim hodnikom.

„Predmet, medicinska uzbuna. Stanje subjekta je kritično. Zabrana prilaska uklonjena.“

Široka dvostruka vrata istraživačke laboratorije su se otvorila.

Utrčao je unutra i protrljao oči. Pokušavao je da shvati šta gleda.

Milo je sa strahopoštovanjem progovorio iza njegovih leđa. „Auh!“

2

ALFA MODUL

400 M ISPOD NIVOVA MORA

KRAJ SEVERNE OBALE MAROKA

„Šta je ovo?“, pitao je Milo.

Dejvid je posmatrao istraživačku laboratoriju. „Nemam pojma.“

Prostorija je bila ogromna, najmanje trideset metara dugačka i sedamnaest metara široka. U njoj nije bilo stolova kao u medicinskoj stanici, samo dve staklene kace, od oko tri metra u prečniku. Ispunjavala ih je žuta svetlost. Blistavo bele čestice odvajale su se s dna i lebdele ka vrhu. Kaca na desnoj strani bila je prazna. Kejt je bila u drugoj.

Lebdela je na više od pola metra od poda, ispruženih ruku. Nosila je jednostavnu odeću, u kojoj je jutros izašla iz spavaće sobe. Na glavi je imala nešto novo, srebrni šlem. Pokrivao joj je čitavo lice, čak i donji deo brade. Nedavno ofarbana smeđa kosa prosipala se iz njega i padala joj na ramena. Mali crni vizir pokrivao joj je oči. Nije se moglo videti šta joj se događa. Samo je potocić krvi upućivao da nešto nije u redu. Curila je iz šlema, tekla niz vrat i natapala sivu majicu. Mrlja je rasla iz časa u čas.

„Alfa, šta se... događa?“, pitao je Dejvid.

„Budite određeni.“